

Beata Šašová

**Pokud láska
zvíťazí**

Pokud láska zvítězí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Beata Šašová
Pokud láska zvítězí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Beata Šašová

Pokud láska zvítězí

2024

● ■ **pointa**

Jeden svět – čtyři příběhy

1

ZBAVÍŠ MĚ PROKLETÍ

Prolog

Chester seděl naproti mně, na druhé straně obrovského stolu.

Nenávidím ho. Je sobecký, do sebe zahleděný tupý zbohatlík, který se na nás chudé kouká svrchu. Šlape po ostatních kvůli tomu, aby získal, co chce, nezajímá ho, jak to vnímají jiní a zda jim to je nepřijemné.

Neví, jaké to je, když jsem musela krást, abych přežila. Neumí si představit, jak bídná byla situace mého otce po smrti mojí matky. Zemřela při porodu a on se o mě musel postarat sám pouze s tím, co měl. Zrovna příliš toho nebylo a navzdory tomu se mi snažil dát, co mohl.

Byl by schopný pro mne ukrást cokoli na světě, kdyby to bylo nutné. Nikdy nebyl hrdý na to, co dělal, ale právě kvůli mně v tom pokračoval.

Chester praštil do stolu a zvedl se ze židle, mířil přímo ke mně. Také jsem se zvedla. Ruce jsem si složila na hrudi. Měla jsem co dělat, aby se mi do očí nezačaly hrnout slzy. Vždy, když jsem byla naštvaná, tak mi bylo do pláče. Byla to součást mě, kterou jsem nesnášela. Ukazovalo to, jak moc se ve skutečnosti bojím.

Chytil mě za bradu, nadzvedl mou hlavu o trochu výš, abych se mu musela podívat do očí. Bledá modř mě skenovala tak neoblomně, až jsem trochu poklesla v kolenou.

„Ty mě jednou zbavíš prokletí. Ať chceš nebo ne,“ prohlásil chladně.

Kapitola první

Led pokrýval okenice, za nimiž se ozýval dětský smích. Prošla jsem kolem domku, mířila jsem na trh. Krajina byla šedě bílá, obrysy stromů připomínaly ptačí křídla v té vsi bělobě. Kývaly se ve větru jako hlavy lidí, kteří jiné lidi brali na vědomí. Dalo se to považovat za slabý náznak zájmu, a přesto to občas působilo jako nucené gesto, aby se nemusely projevovat slovy.

Každý domek tady měl bílou fasádu, pouze střechy a dveře zářily rudou barvou. Žádný z těch obyčejných domů ale nebyl tak zanedbaný jako ten náš. I ti nejhudší lidé z vesnice se měli lépe než my a navzdory tomu se nám nikdy nikdo nesnažil pomoci.

Žilo tu mnoho nesoucitných rodin, které už odmalička učily své děti k povrchnímu a pokryteckému chování. Ty si na mě a mého otce častokrát ukazovali se smíchem v očích, nedokázali pochopit naši bolest. Nikdo z nich. Bylo zvláštní si uvědomit, že já děti asi nikdy mít nebudu. Kdo by si mě taky vzal? Nemám věno a v kapse ani peníz, svatbu si nemohu dovolit. A stejně, vlastně ani nevím o nikom, koho bych si vzala.

Četla jsem mnoho knih o zamilovaných lidech, kteří překonali své životní překážky a poté byli navždy šťastní, jenže každý nemá takové možnosti. Bohatí se berou většinou jen z toho důvodu, aby zbohatli ještě víc a chudí si svatby nemohou dovolit.

Lidé, kteří mě neznali, si mě prohlíželi z dálky a ti, kteří mě znali, se mi vyhýbali, protože měli strach, aby jim v mé přítomnosti náhodou nezačaly mizet věci. Kromě táty jsem neměla nikoho.

„Dobrý den, Agnes,“ pozdravila jsem slušně, když jsem zastavila před stánkem s čerstvým chlebem.

Její oči se do mě zabodávaly jako dva střepy. Hodila po mně džbán dřívě, než jsem se stihla vzpamatovat. Ten spadl na zem a přímo přede mnou se roztříštil na mnoho kusů. Téměř jsem ztratila rovnováhu.

„Vypadni odtud. Ať už tě tu nevidím, zlodějko. Jsi úplně stejná jako tvůj otec, ani nos mezi očima bych ti nevěřila. Zase mi sem jdeš krást, že se nestydíš,“ řvala na mě nepřítelně.

Ano, přesně takhle mě tu vidí všichni. Nikdo z nich nechápe, že nemáme z čeho žít. Tentokrát jsem s ní chtěla vyměnit přívěšek za chleba. A přesto na mě začala křičet dříve, než jsem se jí stihla zeptat, zda jej se mnou vymění.

Pro tuto ves jsme s otcem nic neznamenali. Naše životy byly pro ně významné asi jako životy otravného hmyzu.

Kapitola druhá

Zhroutil jsem se na kolena, bylo mi jedno, že budu mokrá od sněhu. Stála jsem na pokraji lesa zoufalá, kručelo mi v žaludku, téměř jsem se zalykala slzami. Nemám co donést domů tatínkovi a on je zrovna teď nemocný. Vyhnali mě. Nikdo z nich přívěšek koupit nechtěl, prý je určitě chci nějak podvést. Nevěřili mi. Co si jen mám počít?

Les působil hrozivě. Připadalo mi, že se větve stromů po mě natahují, chtějí mě polapit a už nikdy nepustit. Příběhy o tomto lese, které jsem slyšela, říkávaly, že tam mnoho lidských duší bloudí a straší všechny příchozí.

Nerada jsem touto cestou chodila, ale na výběr jsem neměla. Zvedla jsem se ze sněhu, ruce i nohy mě zábly. Snažila jsem se obrnit a překonat strach, vkročila jsem do lesa. Marně jsem hledala nějaké menší zvíře, které bych mohla zabít svou malou dýkou, abych domů donesla alespoň něco.

V lese se ozývalo mnoho zvuků, a přesto jsem nenacházela nic, co by je vydávalo. Z jedné strany to možná bylo dobré, z té druhé to znamenalo, že budeme s tátou zase hladovět. S těžkým srdcem jsem se blížila k hranici lesa, stále jsem nic nenášla. Přepadalo mě zoufalství. Byla zima. V létě bych alespoň měla šanci najít nějaké lesní plody ale teď? Neobjevila jsem vůbec nic.

Vylekala jsem se, když jsem uslyšela cizí kroky někde mezi stromy. Už byla tma a já vůbec neviděla, co se kolem mne děje.

Zničehonic se kdesi v dáli ozval křik, poté nastalo mrtvolné ticho. Na sucho jsem polkla. Srdce se mi rozbušilo hrůzou. Nemohla jsem se ani pohnout.

„Přijdu si pro tebe, Demetrie,“ ozvalo se jen kousek ode mě.

Při vyslovení mého jména se mi div nezastavil tep. Že by byla pravda, že zde straší? Nebo snad pouze šílím z hladu a strachu? Podřízne mi hrdlo, až to budu nejméně čekat? Co když je právě teď přímo za mými zády?

Kapitola třetí

Vzbudila jsem se doma ve své posteli, toužila jsem si myslet, že se mi to vše jen zdálo, ale moc dobře jsem věděla, že tomu tak nebylo. Okamžitě jsem rozeznala postavu u své postele.

„Tati, je mi to moc líto. Nic jsem nepřinesla, nemáme vůbec nic,“ stěží jsem dokázala potlačit slzy.

Táta mě láskyplně pohladil po ruce a poté si mě přitáhl do objetí.

„Nic se neděje, objevil se tu neznámý muž, udělal se mnou dohodu. Dal nám několik měšců s penězi, a dokonce i něco k snědku. Hned teď se musíš najíst, určitě ti pak bude líp,“ tmavé oči mu zářily radostí, když mi oznamoval, že máme co jíst.

Mně jeho slova dělala starosti. Dohodu? O co tu šlo? Není moc pravděpodobné, že by to dělal z čistého srdce, spíš od nás něco chtěl. Ale co? Co asi tak může dát někdo, kdo nic nemá?

„Jak jsem se dostala domů? A jaká dohoda? Nějak se mi to všechno nezdá,“ poslední větu jsem spíš zamumlala.

Táta si rukou pročísl tmavé vlasy prošedivělé tíhou toho, co všechno zažil a pokusil se o neupřímný úsměv. Také měl pochyby, ale nechtěl mě tím zatěžovat.

„Našel jsem tě před domem, předtím, než jsi vstoupila dovnitř, jsi zkolabovala. Není divu, jsi tak hubená, a navíc ještě promrzlá. Mrzí mě, že ti nemůžu dát něco lepšího. Dohoda s tím mužem zněla nějak takhle: ‚Teď pomůže on nám, později my pomůžeme jemu.‘ Pokud potřebuje pracovní sílu, tak mu klidně budu sloužit až do smrti, ty peníze nutně potřebujeme. Stačí na to, abychom zaplatili alespoň část dluhu a abychom nějakou chvíli žili normálně.

Když mi to nabídl, nedokázal jsem odmítnout. Co nás to bude stát, bohužel nevím,“ vyprávěl táta.

Stiskla jsem mu ruku, zavrtěla hlavou.

„Já ti nic nevyčítám, jsem šťastná, že tě mám. Ale ta dohoda se mi pořád moc nelíbí...“

Kapitola čtvrtá

Peníze nám vystačily na tři měsíce. Většinu z nich jsme utratili za splácení dluhů, tátovu léčbu a zbytek za jídlo. Táta nebyl nějak extrémně nemocný, ale kdyby se mu nedostalo pořádné péče, hrozila by mu smrt. Naštěstí už byl zase v pořádku. Když nám peníze došly, byli jsme nuceni začít znovu žít stejně jako předtím.

Děsila mě myšlenka, že se ten muž může kdykoliv objevit a bůh ví, co po nás na oplátku bude chtít. Ovšem ten hlas z lesa mě děsil také. Snažila jsem se ho vytěsnit z mysli, ale od té doby, co jsem ho slyšela, mám plno nočních můr, ve kterých se vyskytuje.

Vyděsil mě v lese, ale táta mě našel před naším domem, nikoliv tam. Pokud mě chtěl zabít, proč to neudělal rovnou? A kdyby ne, proč mi řekl, že si pro mě přijde? Nastane ten čas později? Přála bych si, aby ne.

Co když ten hlas souvisel s tím mužem, který dal tátovi peníze a jídlo? Proč by to ale dělal? K čemu by mu bylo dát nám peníze a jídlo a později mě zamordovat? I kdyby mě chtěl zabít, tak tu možnost přece už dávno dostal. Jednalo se o šílence, který si rád hrál se svou kořistí?

Uslyšela jsem divný zvuk z venku, domovní dveře hlasitě bouchly, svíčka na stolku zhasla. Okamžitě jsem se vydala do předsíně.

Byl tam táta, vypadal zmučeně. Tekly mu slzy, hlavu držel v dlaních.

„Udělal jsem hroznou chybu, Demi,“ zašeptal mezi vzlyky.

„Co se děje, tati?“ nechápala jsem.

Opět popotáhl.

„Okradl jsem toho nesprávného člověka, a navíc tě nechtěně zaprodal.“

Ucítila jsem náhlý nával horka, začínalo se mi dělat zle. V těle mi žhnula krev.

„Co tím myslíš?“

Mezi rty se mi protáhlo zaštkání.

Byla jsem z jeho slov poněkud vykolejená. Táta na mě upřel své tmavé, skoro černé oči, které byly téměř stejné jako ty mé, tvářil se lítostivě.

„Musíme zmizet... ten muž, s nímž jsem udělal dohodu... já, dneska jsem se ho pokusil okrást, nepoznal jsem ho. Hrozně běsnil, měl jsem hrůzu, že mě zabije. Chce tebe. Chce, abych mu dal tebe,“ dostal ze sebe provinile.

Přijdu si pro tebe, Demetrie. Okamžitě se mi ta slova opět promítla v hlavě. Nikdy jsem tátovi nepřiznala, co se doopravdy stalo, nechtěla jsem ho stresovat.

Dveře se s rámusem otevřely a objevila se v nich postava. Byl to jen můj pouhý pocit, ale zdálo se mi, jako by se mé srdce pohnulo a chtělo vyskočit ven. Táta se otrásl, postavil se na nohy, téměř se mu nedařilo udržet rovnováhu. Ovládala ho panika. Jednalo se o mužskou postavu jakéhosi obra s kápí na hlavě, díky tmě, a právě té kápí toho z jeho tváře příliš vidět nebylo.

Jedna z mála věcí, které jsem okamžitě uviděla, byla modř jeho očí. Šlo o světlou blankytnou barvu, v níž se odrážel hluboký vztek. Instinktivně jsem si složila ruce na prsou, jako bych podvědomě chtěla mezi námi udělat bariéru. Jeho přítomnost mě děsila.

„Já vám ji nedám. Raději zemřu, než abych vám ji dal,“ táta se snažil znít nebojácně, ačkoliv bylo znát, že pod svým statečným výrazem ukrývá strach.

„Tím bych si nebyl tak jistý, zloději. Ty totiž zaplatíš cenu, kterou mi dlužíš, ať chceš nebo ne!“ měl hluboký hlas přesně vyhovující jeho hrozivě působícímu zjevu.

Obvykle bych se jen tak neponížila, ale právě teď mi šlo pouze o to, aby se nic nestalo jediné osobě, kterou jsem měla. Klekla jsem na zem, ruce jsem složila v prosebném gestu.

„Prosím vás, neublížujte otci, klidně vám budu sloužit třeba celý život, jen ho nechte jít, prosím, ušetřete ho! Odejdu s vámi,“ vyloudila jsem ze sebe.

„Ne! Demetrie, to nemůžeš myslet vážně!“ tátu posedla hysterie, nechtěl, abych něco takového nabízela.

Muž se uchechl.

„Jak je libo, ušetřím toho starce, když o jeho život tak stojíš.“

Co ho tak pobavilo, jsem netušila.

„Ne! To ne, já vám nějak všechno vrátím, splatím vám to, ale svoji dceru vám nedám!“ táta vypadal zoufale.

Bylo mi úzko. Když neodejdu, dost možná tátu zabije, když odejdu... zůstane tu otec úplně sám. Muž mávl rukou a vedle táty se objevila modrá světélkující brána. Zničehonic začala tátu vcucávat dovnitř.

„Tati!“ vyděsila jsem se.

Rychle jsem po něm natáhla ruku, ale ta jen procházela skrz něj a bránu, na dotek jsem vůbec nic necítila. Táta byl za chvíli úplně pryč a brána také zmizela. Údivem jsem vytřeštila oči. Cítila jsem se podvedeně a naprosto zničeně. Co se to, proboha, stalo?

Kapitola pátá

„Ale mně na tom nezáleží, já tě přece miluji, copak to nevíš?“

„Tobě ne, ale mně ano. Navíc by sis měla zapamatovat jednu zásadní věc, já tě nikdy milovat nebudu a nikdy se s tebou neožením.“

Kolem se rozpínala tma, hlasy přicházely odkudsi zvenčí, doprovázela je ozvěna.

„Jak tohle můžeš říct? Copak se neslyšíš? Nevnímáš, jak moc jsi krutý?“

„Třeba krutý, ale alespoň si věci nepřikrášluji, mluvím upřímně a nic se na tom nezmění. Každý musí být trochu krutý sobec, pokud chce žít. Pro slabochy tu není místo a k čemu ti bude to dobré srdce, o kterém tak neúnavně mluvíš, když před tebou každý uteče daleko dříve, než se tě odváží poznat? K čemu ti bude rozum, pokud nikoho nedokážeš oslnit, protože pokud tě uvidí, tak nebude mít chuť vůbec se tebou zabývat? Jsi naivní.“

Probudila jsem se. Ucítila jsem na čele studený obklad, zbrkle jsem otevřela oči. Zamžourala jsem proti matnému světlu. Zavrtěla jsem se, když jsem začínala rozeznávat obrysy, musela jsem potlačit výkřik.

„Radím ti, nevrť se a hlavně nekřič, teď na to rozhodně nemám náladu. Skutečnost, že jsi tam omdlela mi úplně stačí,“ oznámil mi nakvašeně.

Těžce jsem polkla.

„Slíbil jste, že tatínka ušetříte,“ vyčetla jsem mu.

Ani teď mu do tváře nebylo příliš vidět.

„A taky jsem slib splnil, tak si nestěžuj. Právě je na velkém hradě a stará se o něj služebnictvo, myslím, že si nemá důvod stěžovat,“ zamručel.

Tázavě jsem na něj pohlédla.

„Můžu vám věřit?“

„To neovlivním, stejně si budeš věřit, čemu chceš. Ale ano, mohla bys mi věřit, protože je to pravda.“

Trochu poodstoupil, obklad nechal na mém čele. Stáhl si kapuci víc do čela. Zdálo se, že přede mnou chce skrýt svoji tvář.

„Pane, já...“

„Pro tebe nejsem žádný pán, říkej mi Chester,“ skočil mi do řeči.

„Kde to jsem?“ dodala jsem ke svým slovům.

„Na mém hradě. Teď tě tu opustím, měla by ses prospat,“ oznámil mi trpce.

Rozhodoval o mně, jako by byl jediným člověkem, který do toho může mluvit.

„Teď jsem se probudila,“ poznamenala jsem.

„Možná, ale máš horečku, měla bys mě poslouchat,“ řekl podrážděně.

Proč si mě sem vzal, když mě už teď má dost? A z jakého důvodu se o mě stará a chce, abych odpočívala? Většina lidí žijících na hraděch by měla služebnictvo od toho, aby se oni starali o něj, nikoliv obráceně. A já jsem právě teď oficiálně jeho služka. On chce, abych mu říkala Chester, a navíc se o mě stará, když mám horečku? Je to zvláštní.

Kapitola šestá

Celý týden jsem ležela v posteli s nadýchanými polštáři a saténovou přikrývkou. Chester se o mě staral, ale kromě toho se mnou v místnosti moc dlouho nepobýval a nikdy si nesundával kápi. Většinu času mě nechával o samotě, což jsem využívala ke spánku. Na nic jiného jsem bohužel neměla energii, cítila jsem se stále hrozně vyčerpaná a slabá.

Dneska už mi bylo o něco lépe. Ráno mi někdo (kdo jiný, než Chester?) nechal u postele šaty, které bych si normálně nikdy v životě obléct nemohla, protože bych na ně musela šetřit celý život a stejně by se mi nepovedlo na ně mít dostatek peněz. Byly průzračně modré s krajkou a odhalenými rameny.

Od rána jsem Chestra neviděla. Všude mi nechával lístečky s tím, kde, co mám hledat nebo čím se mám zabavit, ale doposud za mnou nepřišel přímo. Kde vůbec vzal tu jistotu, že umím číst? U nás chudých lidí to nebylo zrovna obvyklé, přesto si byl jistý, že budu vědět, co mi napsal. Tatínek mě učil číst od dětství a před spaním mi předčítal maminciny knihy. Ty knihy pro nás byly natolik důležité, že jsme se nikdy neodhodlali je prodat, ačkoliv jsme hladověli.

Chester přísahal, že je můj táta v pořádku, mohla jsem mu však věřit? Vůbec jsem ho neznala a nevěděla, jaký je. Jestli je upřímný nebo v jednom kuse lže, zda napřed mluví a pak přemýšlí nebo se naopak uzavírá a skoro nic není schopen lidem říct. Pravdou bylo, že jsem mu zatím nestihla porozumět, protože se mi věnoval jen tím, že se o mě staral, ale vůbec se mnou nekomunikoval.

No, nejspíš bych si mohla podle toho odvodit, že se až tak moc se služebnictvem nebaví. Nejspíš tu nikdo jiný není a on se o mě postaral, protože právě potřebuje, aby tu vůbec někdo byl. Co já vím? Jsem z toho zmatená.

Na dalším lístku s instrukcemi stálo to, že dnes spolu budeme večerět, prý si pro mě přijde. Tu frázi opakoval nějak moc často, no ne?

Když se večer přiblížil, Chester pro mě skutečně přišel. Když mě vedl do jídelny, stoupl si ke mně zády, šel pár kroků přede mnou.

„K čemu tu kápi?“ odhodlala jsem se promluvit.

„Na tom nezáleží, prostě jdi se mnou,“ chňapl mě za ruku ne zrovna gentlemansky.

„Ne, takhle tedy ne,“ vzpírala jsem se mu, můj pokus se mu vyrvat byl nakonec úspěšný.

Otočil se mým směrem, kapuce mu zlověstně sklouzla dolů a díky tomu odhalila jeho tvář v plné podobě. Při tom pohledu jsem mírně zalapala po dechu. Upíral na mě výrazné modré oči, přísně svíral rty. Hnědé vlasy měl rozčuchané a trčící do všech možných stran. To, co ale přitahovalo pozornost ze všeho nejvíc, byly jizvy táhnoucí se po jeho obličejí – u levého oka, na tváři, u pravého koutku úst. Jeho ruce se ocitly na mých zádech.

„Jsi spokojená? Doufám, že ano, vzhledem k tomu, že se budeš na tuto tvář koukat až do konce života!“

Připadala jsem si jako v transu, když jsem zvedala ruku k jeho tváři. Letmo jsem se dotkla jedné z jizev. Chester vytřeštil oči a odtáhl se ode mě.

„Co to děláš?!“ vypadal, jako by dostal šok.

Pokývala jsem hlavou, abych se vzpamatovala. Co to, proboha, dělám? Sama jsem to nezaznamenala. Říkal něco o tom, že se na tuto tvář budu dívat až do smrti, že ano? Uvědomovala jsem si matně. Přistoupila jsem trochu blíž, on tentokrát ustoupil.

„Co je s tebou? Ty se mě nebojíš? A co na mě tak zíráš?“ každou další větou ztrácel jistotu a mluvil čím dál víc tiše.

„Ne, nebojím se. Nemám ponětí, co se to se mnou děje, pane,“ odpověděla jsem.

Chester se na mne podíval. Konečně přestal ustupovat.

„Mohla bys toho s tím panem nechat? Brzy budeš moje žena, připadá mi divné, když mi tak říkáš,“ vypadalo to, že se pomalu vrací zpět ke svému obvyklému chování.

To se teď on snažil na oplátku vyrazit dech mně?

„Vaše... co? Asi vám nerozumím, Chestre,“ donutila jsem se vyslovit jeho jméno.

Obrátil oči v sloup a panovačně si dal ruce v bok.

„Teoreticky jsem si tě koupil, tak co si asi tak myslíš, že mám s tebou v plánu? Tvůj otec mi tento sňatek dluží, vlastně může být rád, že tu krádež, o kterou se pokusil, víc řešit nebudu,“ procedil skrz zaťaté zuby.

Připadalo mi, že se skoro vždy, pokud mluví, projevuje nenávistně. Ze slova „koupil“ se mi svíral žaludek. Připadalo mi to odporné. Jsem snad nějaký dobytek nebo stará almara, kterou koupil za nižší cenu, protože ji prodejce už nevyužívá?

„Tak takhle si domlouvají sňatek lidé z vyšších vrstev? Tohle je nejspíš jasný důkaz toho, že se do této společnosti nehodím. Klidně vám budu sloužit, ale jako žena se k Vám nehodím. Vlastně mě ani nenapadlo, že něco takového očekáváte,“ snažila jsem se potlačit podráždění a svou klasickou náladovost.

„Já ti nic nenavrhuji. Já pouze konstatuji, že si mě vezmeš, což také uděláš a svatba bude zítra.“

Říct, že mi v tento moment spadla čelist, by bylo málo. Ten člověk je totální blázen a nejspíš to nemá v hlavě v pořádku. Chce si mě vzít? Vůbec se neznáme. Vyšší vrstvy se často berou pro peníze, ale já žádné nemám a věnem nemůžu nic nabídnout. O co mu tedy jde?

„Nemám vůbec nic, co bych Vám mohla dát, myslím, že mě vůbec neznáte a nejspíš se ohledně mne mýlíte, jsem chudá venkovanka,“ pořád jsem se pokoušela zachovat chladnou hlavu, což byl v mém případě obrovský problém.

Chester mě popadl za ruce, trochu jsem nadskočila.

„Neposloucháš mě pořádně? Říkám, že si tě vezmu, což by pro tebe z jistých důvodů měla být pocta, kterou si tvá rodina ani nezaslouží, tvůj otec mi dluží tvůj život a já si s ním mohu dělat, co chci, a pokud si tě chci vzít, tak to udělám, tak se se mnou přestaň hádat a prostě se s tím smíř,“ docházela mu trpělivost.

Jeho kruté oči si mě měřily, žádaly ode mne věci, které jsem jim nechtěla dát. Proč si nenajde někoho svých poměrů a nene-

chá mě být? Měla jsem z jeho pohledu husí kůži, vůbec jsem nechápala, co si od toho chování slibuje. Zamračila jsem se.

„Život se nedá skutečně koupit, protože má vyšší cenu než bedna jakýchkoliv peněz, pane. Takže byste se měl zamyslet nad tím, co po mně vlastně žádáte. Pokud to udělám, tak to bude jen pro mého otce. Možná jsem vám vděčná za pomoc, kterou jste mé rodině poskytl, ale to, že o mně mluvíte jako o chovné ovci, mou touhu si vás vzít zrovna nezvyšuje,“ v mém hlase zněla trpkost.

Všimla jsem si, že se má slova neminula účinkem. Skutečně jsem ho podráždila. Stisk jeho dlaní zesílil. Měla jsem velké nutkání se od něj odtrhnout, ačkoliv jsem se to snažila ignorovat.

„Pouze mluvím o věcech jako o pouhých skutečnostech, kterými doopravdy jsou. Ceny lidí ve své hlavě nijak nezvyšují, stejně nakonec dosáhnu toho, co chci. Za jakou cenu se kdo dá koupit, je mi ukradené, všechno a všichni se dají vlastnit, když víš, jak na to. Jde vidět, že toho o politice moc nevíš, když tvrdíš něco takového.“